

Haxan på Vikingsborg.

(Forts. fr. f. nr.)

— Nej, svarade Jeannette så rad.

— Och hvad din klädning sitter illa. Skaffa dig en annan sömmerska, annars kan man tro, att du är illa växt. Se så stirra icke så där, utan visa mig den höflighet att bjuda mig en plats i soffan... i salongen.

Friherrinnan bet ihop tänderna af harm, men gjorde en artig åt-börd och förde sin gäst till salongen, där grefinnan tog plats mitt i soffan. Friherrinnan satte sig i en ländstol bredvid. Friherrinnan satte sig i en ländstol bredvid soffan och Jeannette tog plats vid fönstret.

— Jag har kommit hit, började grefinnan, för att...

— Kondolera, ifylde friherrinnan hastigt. Ditt goda hjerta förnekar sig aldrig. Tack, tack. Hvad du gjorde rätt att icke fasta dig vid etiketten utan komma hit som en vän för att trösta mig i min sorg. Tack, tack! När man sörjer, längtar man riktigt efter vänner, som deltaga i ens sorg.

— Sorg! utbrast grefinnan och sådes se mycket förvånad ut.

— Min morbror, greve Gylenskiöld, han ju dött, svarade herrinnan i gudsnaadlig ton.

— Och honom sörjer du? utbrast grefinnan hånande. Du äro förtäringar mig, kära Amelie. Jag trodde, att du icke följde honom, och att du nu skulle vara riktigt upplåten och glad att veta, att du slipper se honom vidare.

— Hur kan du tåla så, kära Ulla? Han var ju min köttslige morbror.

— Halfmorbror, rättade grefinnan. Inbillar du dig verkligen att jag tror, att du sörjer honom, fastän du är i djupaste sorgdrägt, hehe? Hvad vi äro för hycklande humbugar i det här landet! Nä, säg mig, du som intresserar dig för det religiösa, hade han omvänt och bättrat sig, innan han dog, den gamle syndaren?

— Tyvärr kan jag icke säga det, suckade friherrinnan gudsnaadligt.

— Ah, han reder sig nog! Nä, ni blefvo väl mycket överraskade, ni som alltid trott att ni skulle få ärfva honom, att icke få någon-ting, hehe? Och att han gjorde till sin arftagerska Mary Scott, dotter till Eva Lillie, som han en gång friade till och fick korgen, när hon blef kär i en yankee, som hette Scott, och för hvilken hon lemnade allt vind för väg här för att följa till Amerika. Den sinnesyran fick hon nog ångra många gånger, stackars Eva! Karlen såg bra ut, mycket bra ut till till och med, och godt hufvud hade han också, fastän han hade otur i hvad han företog sig, men icke var han något passande parti för en grefvinna Lillie.

— Ja, du vet, att min morbror testamenterade hela sin förmögenhet till den där...

— Miss Mary Scott, ifylde grefinnan sarkasiskt. Ja visst vet jag det. Det lagade jag att få reda på så snart som möjligt. Af intresse för dig, förstår du.

— Ja xist, ja, stammade friherrinnan förargad.

— Jag har till och med skaffat mig en afskrif af greve Gylenskiölds testamente, och det kan jag utantill nu. Nä, hvad sade ni, när ni finga veta, att i det testamentet voro ni blott omnämnda i en enda paragraf?

— En enda paragraf... upprepade friherrinnan mellankoliskt.

— Ja, en enda, i hvilken grefven förordnade, att din son, Axel, skulle erhålla sex tusen kronor om året så länge som Mary Scott förblir ogift, med vilkor, att hon under den tiden har ett hem här hos er på Adelsvik. Allt det där har hon redan blifvit underrättad om af hofratsrådet Mellborn, som är ena utredningsmännen. Flickans mor, stackars Eva, dog ju för flera år sedan, hennes syster dog för ett och ett halft år sedan och hennes far för nio månader sedan.

Och nu är Mary Scott, som är sjutton och ett halft år gammal, på väg hit från Amerika. Som du hör, är jag väl underrättad.

— Det förvånar mig att allt det kan intressera dig så mycket?

— Ja bevars, det intresserar mig mycket. Nä, i edra små, reducerade vilkor var det ju tur att minstone få den här summan af millionerna, som greve Gylenskiöld testamenterade åt Miss Scott.

— Det där vilkoret att hon skall bo här kommer mig att röna af harm hvar gång jag tänker på det, utbrast friherrinnan.

— Då måtte du ofta tänka på det, ty din näsa är verkligen rysligt röd, söta Amelie.

— Det är gement att föreskriva ett sådant vilkor för att vi skola få några lumpna tusen...

— Sex tusen om året, rättade grefinnan.

— ...då vi egentligen borde ha haft alltsammans...

— Men nu få vi icke alltsammans, hånade grefinnan. Du har väl hört dig för hos någon riktigt skicklig advokat, förmodar jag, att du icke har ringaste utsikt att genom process kunna få mera, än hvad testamentet förordnar? Ja, så är världens gång, kära Amelie. Man skall icke göra sig stora förhoppningar. Ty nog är det förargligt att få bara litet, då man väntar sig att få mycket. Lyckligtvis kan du, som är så religiös, finna tröst och hugsvalelse för dina misskalkyler i dina andaktsöfningar.

— Tror du verkligen, att jag, Amelie Adelstam, hustru till en friherre, dotter till en friherre och mor till en friherre, skulle kunna förmedla mig att öppna mitt hus för en simpel yankeeflicka, som kommer gud vet från hvilken grand i Amerika.

— Ja, det tror jag visst. Sex tusen kronor om året äro bra att ha för er. En sådan inackordering kan du icke få alla dagar, betänk det, kära Amelie.

— Inackordering! Skall jag, en friherrinna Adelstam, ha inackordering?

— Ja, din son Axel har ju rest till Göteborg för att hämta henne.

— Vet du det?...

— Ja, som hör. Och snart skola de väl vara här, tillade grefinnan i glädlig ton och sig på sin klocka. Jag är riktigt nyfiken att få se den där yankeeflickan. Och om du icke har något emot det, så bjuder jag mig kvar till middagen. Tack skall du ha. Det gör ingenting, att det blir en tårlig middag. Det är icke

för matens skull, jag stannar, utan för att få se, hur den där yankeeflickan här sig åt vid middagsbordet.

— Vid middagsbordet! utbrast friherrinnan häftigt. Till mitt middagsbord kommer den där äfventyreskan aldrig.

— Men hvar skall hon äta då?

— Hon kommer icke att stanna här en enda dag.

— Men det är Axel, som skall bestämma det?.. Det är ju han, som är herre här, sedan din man, salig Pontus, dog?

— Min son är min son, sade grefinnan med kylig värdighet. Min son skall aldrig göra något, som kan kasta en fläck på vår familjs ära. Han skall aldrig vilja förödmjuka sin mor för en lycksoferskas skull.

— Han är nog klokare än hvad du tror. Han är icke en sådan idiot att han för din högfärds skull, släpper från sig de sextusen om året, som ni så väl behöfva.

Tro mig, han är klokare än så. Det skulle icke alls förvåna mig, om han gifte sig med den rika arftagerskan, om hon vill ha honom. Och då får du, Jeannette, nog vara med och dansa på hans bröllop, hehe, tillade grefinnan och log försämligt i det hon kastade en hånande blick på den unga flickan vid fönstret.

Jeannette, som tittat ut åt gardet, men hört hvarje ord af samtalet, spratt till och sade i näbbig ton:

— Tants kvickhet förnekar sig aldrig.

— Tack, kära barn, tack, tack, gickades grefinnan. Det blir nog bäst så för Axel. Jag vet nog, att du gerna vill ha honom. Men med dig skulle han bara blifva olycklig. Ni passa icke för hvarandra. Jag vet ingenting icke, hvem du skulle passa för ock kunna göra lycklig, du som är så egoistisk, nyckfull och bortskämd! Jaså, kära Amelie, du vill icke ha den där "yankeeflickan" i ditt hus?

— Nej, det sker icke!

— Nä, då skall jag öppna Vikingsborgs portar på vid gavel för henne. Då får du mer än ett tillfälle att träffa henne i societeten, kära Amelie. En oslipad yankeeflicka kommer att pigga upp mig i min ensamhet och bereda mig ständiga tillfällen till förströende öfverraskningar. Ja, det var en god idé! Jag tar henne till mig. Och så skall jag försöka göra henne och Axel kär i hvarandra, så att de gifte sig, och lilla Jeannette får dansa på deras bröllop. Men skaffa dig en bättre sömmerska till dess. Nu ser du ut som en riktig fågelskrämma.

— Jag tror, du yrar, utbrast friherrinnan blek af harm.

— Ja, tant måtte vara illa sjuk, instämde Jeannette ifrigt.

— Nej, bevars! Varen icke oroliga för mig, go' vänner. Jag mår förträffligt och besitter fortfarande min fulla energi och kan drifva igenom, hvad jag vill. Det skall ni snart få se prof på. Hjälper ingenting annat, så gör jag Axel till min universalarfvinge när han gifte sig med "yankeeflickan". Så du kan bestämt rakna på att få dansa på deras bröllop, lilla Jeannette. Men välj icke hvitt; oskuldens färg klär dig gånås icke. Du brädd för mycket på din mamma, som, osemellan sagt, såg fastigt vulgar ut, då din far, för att få sina dälliga affärer rangerade, gifte sig med henne och så godt han kunde försök-

RIPAN'S TABULES

Doctors find A Good Prescription For mankind

Ten for five cents, at Druggists, Grocers, Restaurants, Saloons, News-Stands, General Stores and Barber Shops. They banish pain, induce sleep, and prolong life. One gives relief. No matter what the matter, one will do you good. Ten samples and one thousand testimonials sent by mail to any address on receipt of price, by the Ripan Chemical Co., 205 Prince St., New York City.

te förvandla henne till raffinad från melis.

— Tala icke illa om mamma, utbrast Jeannette ond. Haf åtminstone försyn för de döda, om tant icke kan leva utan att hacka på de levande.

— Som du vill, kära barn. Den där tanken riktigt hedrar dig. Den väntade jag icke af dig. Tyst, hvad är det? Det kommer en vagn. Jag måste se, hur de taga sig ut tillsammans i vagnen, utbrast grefinnan, reste sig hastigt och gick till fönstret.

Jeannette narmade sig då friherrinnan och hviskade:

— Jag skulle vilja strypa henne, den otäcka haxan. Hörde tant alla hennes elakheter? Hon tänker fresta Axel med sina peng-

gar.

— Det skall icke lyckas. Axel är min son och låter icke fresta sig af pengar.

— Men...

— Då skulle han ju redan vara gift med dig, inföll friherrinnan ifrigt. Det vill säga, rättade hon sig hastigt, jag menar att du skall vara lugn. Jag svarar för allt. Den här äfventyreskan skola vi behandla så, att hon ej stannar många minuter kvar här.

— Men då tar haxan henne med sig...

— Låt henne göra det. Hon är nog så vulgar, den där yankeeflicksoferskan, att hon redan djupt choquerat stackars Axel, som måste resa med henne från Göteborg. Han, som är så nogräknad på fruntimmer, har naturligtvis redan fått mer än nog af henne.

— Ja, måtte det så vara! suckade Jeannette.

— Nej, men se, utbrast grefinnan, som stod vid fönstret, nu komma de! Vacker flicka, smakfullt klädd, graciösa rörelser! Men det är ju ett riktigt fynd för Axel. Kom hit, Jeannette, skall du få se, hur förtjust han ser ut. Du får bestämt snart dansa på deras bröllop, hehe.

(Forts.)

CROTTY & CROSS.

Main Str., midtemot City Hall.
FASTIGHETSMÄKLARE.
Billigt jordland i Springfield municipality nära Goner, Tyndal, Selkirk och Beau-sejour stationer. Priserna äro från \$1.00 till \$3.00 per acre mot en tiondel kontant resten på nio årliga afbetalningar. Lis tor och kartor på begäran.

F. A. DRUMMON.

339 MAIN ST. WINNIPEG
Agent för Northern Assurance Co. London, England. Grundadt 1836. Kapital 36,000,000.
Stads- och Färmafärdar ombesörjas.

Dr E. W. Montgomery, Läkare & Kirurg.

Office: 430 Main St. Winnipeg
Telefon: Kontor 830, Bostad 91

John F. Howard & Co.

Apotekare och Kemister,
midt emot postkontoret.
Föregånga Howard's "Hard Water" väl, ty den är den bästa i hård vatten.

Nyckterhetshotellet "SVEA"

Midt emot C. P. R. station.

Är det billigaste och lugnaste stället du kan stanna på under din vistelse i Winnipeg.

Obs! 75 cent pr dag eller \$3.50 pr vecka.

H. A. Meyer.

Nils Schmidt,

Wetaskiwin,
ber få bästa landsmännens uppmärksamhet på sitt nederlag af Cigaretter, Öl, Vin & Spirituosa.
Beställningar pr post expedieras ohyrtant. Skrif efter priser.

R. C. MC PHILLIPS

KOMMISSIONS LANDMÄTLARE
både under Dominion och provinslagarne.
Kontor: Confederation Block,
20-4-12
469 MAIN ST.

ALLOWAY & CHAMPION,

Bankir & Mäklarefirma.

Pennningar sändas till alla delar af Europa. Vexlar säljas betalbara med kronor i Sverige, Norge, Danmark & Finland. Högsta priser för skandinaviska sedlar och guldmynt. Vi hafva ett antal goda Färmar till salu i närheten af Winnipeg för billigt pris. Om ni önskar en god billig färn, begär vår prislista.

LIGENSE

HOS
J. E. Forslund.